

[Rimstad.]

brugsskat, en beskatningsform, som vort parti anser for at være noget mere i retning af idealet. Ved inden for forbrug at beskatte bestemte varegrupper kommer man let til at gøre uret mod et enkelt erhverv eller en enkelt branche, og helt urimeligt forekommer det os at beskatte en eller flere af de 3 faktorer, som udgør grundlaget for den enkeltes eksistens, nemlig tag over hovedet, tøj på kroppen og mad i munden. En afskaffelse af tøjskatten interesserer derfor i allerhøjeste grad vort parti. Vi finder, at denne skat aldrig burde have været pålagt befolkningen, og jo før vi kan få den afskaffet, jo bedre vil det være.

Som forslagsstillerne til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning udtaler i den skriftlige fremsættelse, er den valutamangel, som var den oprindelige lovs baggrund, i dag ikke mere aktuel. Heri er vi enige. Vi er derimod ikke enige i den fremgangsmåde, som forslagsstillerne mener er den rigtige ved skattens afskaffelse; aftrapningen af skatten over 20 måneder med en nedskrivning på 10 pct. hver anden måned anser vi for meget uheldig for både detail- og grossistledet, der begge i endnu 20 måneder skal slås med det meget omfattende kontrolapparat, som afgifterne kræver, og som heller ikke på nogen måde er gratis for staten, hvilket vil sige samfundet, altså os alle.

Hertil kommer, at tabet for detailhandelen, som forslaget netop ved aftrapningen forsøger at undgå, næppe bliver meget mindre ved den gradvise afskaffelse end ved en afskaffelse på én gang. De uafhængige er af den opfattelse, at den lede tøjskat, som befolkningen kalder den, og som den flere gange er benævnt her i dag, bør afskaffes, og den bør afskaffes på én gang; samtidig med afskaffelsen bør finansministeriet refundere skatten på varer, der i omfang så nær som muligt svarer til den varemængde, detailhandelen har på lager på det tidspunkt, skatten afskaffes. Dette vil ved en nærmere gennemtænkning af

de foreliggende problemer slet ikke være så vanskeligt, som opgaven ved første øjekast ser ud til. Flertallet af detailhandlerne i tekstilbranchen omsætter den kapital, de arbejder med, 3 à 4 gange årlig. Grossisten, som leverer varerne, har hos staten 3 måneders kredit på afgiften. I det store og hele vil derfor en ordning, efter hvilken grossisten tilbagebetaler den allerede indbetalte, men endnu ikke til staten videregivne afgift på de sidste 3 måneders køb, være så nogenlunde det, der kommer retfærdigheden nærmest, når hensyn skal tages til, at afgiftsophævelsen ikke må og ikke bør medføre en uoverkommelig administration.

En ordning som den skitserede vil efter min opfattelse og efter de undersøgelser, vi har gjort, i langt højere grad imødekomme detailhandlernes ønsker end en aftrapningsordning, hvis blot den administreres med lempe og med fuld hensyntagen til de undtagelsestilfælde, som den foreslåede ordning ikke dækker. Jeg tænker f. eks. her på nyetablerede forretninger og meget små forretninger med en særlig langsom omsætning.

Vi er også enig med forslagsstillerne om, at de vareområder, der omfattes af lovens § 1, nr. 1-4, manufakturvarer og beklædningsgenstande, bør fritages for afgift, og vi kan endvidere slutte os til lovforslaget vedrørende ophævelse af skatten på glødelamper og lysstofrør. Vi kan dog ikke følge forslagsstillerne i deres afsky for de nævnte neonrør, som benævnes reklameartikler. Vi mener, at vore byer, både hovedstaden og de øvrige byer landet over, gennem lysreklamerne får et smukt og festligt præg, som vi ikke ser nogen grund til at beskutte; så fattige er vi dog ikke her i landet. Vi synes, at socialistisk folkeparti her har fået en kæphest til at løbe løbsk.

Af forslagene fremgår det ikke tydeligt, om forslagsstillerne har tænkt sig afgiften på glødelamper og neonrør aftrappet eller afskaffet omgående. Vi ønsker, at afskaffelsen sker på én gang både af